

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง ขอให้ทบทุนความเห็นเกี่ยวกับการออกคำสั่งห้ามการโฆษณา
เครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์

สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ สธ ๑๐๑๑/๑๗๑๒๒ ลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๙ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า ตามที่สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ขอรื้อว่า (๑) กรณีการแสดงหรือโฆษณาเฉพาะเครื่องหมายการค้า ชื่อทางการค้า สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายของผลิตภัณฑ์เครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ โดยไม่มีภาพ หรือชื่อผลิตภัณฑ์ทางสื่อทุกชนิด (๒) กรณีการแสดงหรือโฆษณาเครื่องหมายการค้า ชื่อทางการค้า สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายของผลิตภัณฑ์เครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ โดยมีภาพ หรือชื่อผลิตภัณฑ์รวมอยู่ด้วยทางสื่อทุกชนิด (๓) กรณีที่มีการจัดรายการแข่งขันกีฬา หรือมีการจัดรายการต่าง ๆ ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์สถานีวิทยุกระจายเสียง หรือสื่ออื่นใด โดยผู้ดำเนินการจัดให้มีการแข่งขันหรือจัดรายการใด ๆ ทางสื่อดังกล่าว ซึ่งมีการแสดงหรือโฆษณาชื่อรายการที่มีส่วนหนึ่งส่วนใดของชื่อนั้น เหมือนกับชื่อเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ เช่น รายการจอบั่นวอลเลย์บอล (การแข่งขันกอล์ฟ) หรือรายการไทคัพ (การแข่งขันฟุตบอล) เป็นต้น และ (๔) กรณีการจัดกระเช้าของขวัญในช่วงเทศกาลต่าง ๆ โดยมีผลิตภัณฑ์เครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ไม่ว่าทั้งหมด หรือบางส่วนในกระเช้าของขวัญซึ่งมีการแสดงปรากฏให้เห็นผลิตภัณฑ์ดังกล่าว อยู่ใน การควบคุมและต้องห้ามการโฆษณาตามคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ที่ ๕๐๔/๒๕๕๙ เรื่อง ห้ามการโฆษณาเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ หรือไม่ อย่างไร และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีบันทึกตอบข้อหารือ (เรื่องเสร็จที่ ๕๙๐/๒๕๕๙) สรุปความเห็นได้ว่า สุราและเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์เป็นอาหาร ซึ่งตามมาตรา ๖ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้บัญญัติเรื่องการควบคุมฉลากสำหรับอาหารไว้โดยเฉพาะ และมีเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายอยู่แล้ว การกำหนดให้เครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ อีก จึงไม่อาจจะกระทำได้ ทั้งนี้ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังนั้น คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจึงไม่มีอำนาจกำหนดให้เครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้ และมีผลให้เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและ

ยาโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการอาหารในฐานะผู้รับมอบอำนาจไม่อาจใช้อำนาจดังกล่าวแทนคณะกรรมการว่าด้วยฉลากได้เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นไปตามหลักทั่วไปของการมอบอำนาจที่ผู้มอบอำนาจจักต้องมีอำนาจดำเนินการในเรื่องนั้นเสียก่อนจึงจะมอบอำนาจนั้นไปยังผู้รับมอบอำนาจได้ด้วยเหตุผลดังกล่าวประกาศสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา เรื่อง ให้เครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ และคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ที่ ๕๐๔/๒๕๕๙ เรื่อง ห้ามการโฆษณาเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ จึงไม่มีผลใช้บังคับตามกฎหมาย และไม่จำเป็นต้องให้ความเห็นตามกรณีที่ว่าหรือมาทั้งสี่ข้อข้างต้นนั้น

สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาโดยคำแนะนำของคณะกรรมการอาหารในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีความเห็นสรุปได้ ดังนี้

(๑) สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา พิจารณาเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และหลักการตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว เห็นว่าคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคน่าจะมีอำนาจตามมาตรา ๒๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่จะมอบอำนาจให้เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยาโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการอาหาร เป็นผู้ใช้อำนาจออกคำสั่งเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามหมวด ๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ในส่วนการควบคุมการโฆษณาและฉลากเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ แทนคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาและคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก

(๒) เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการอาหารได้ใช้อำนาจในสองฐานะ กล่าวคือ ฐานะแรกเป็นผู้ใช้อำนาจของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาโดยเห็นว่าเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์เป็นสินค้าที่อาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค และการโฆษณาสินค้าดังกล่าวขัดต่อนโยบายทางสังคม ศีลธรรม หรือวัฒนธรรมของชาติ และฐานะที่สองเป็นผู้ใช้อำนาจของคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ซึ่งได้แปลความตัวบทในความหมายอย่างกว้างจึงได้ประกาศกำหนดให้เครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ จนในที่สุดได้มีการใช้อำนาจออกคำสั่งห้ามการโฆษณาเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์การใช้อำนาจของเลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยาโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการอาหาร ย่อมเป็นการใช้อำนาจตามที่ได้รับมอบมาโดยถูกต้องและครบถ้วนตามเงื่อนไขที่มาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติไว้แล้ว

(๓) การแปลความหมายตามมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ในเงื่อนไขที่ว่า “... คณะกรรมการว่าด้วยฉลากได้กำหนดให้สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามมาตรา ๓๐ ...” หากพิจารณาตามมาตรา ๓๐ ก่อนมีการแก้ไขโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ คณะกรรมการว่าด้วยฉลากจะต้องกำหนดให้สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากเสียก่อนต่อมาเมื่อมีการแก้ไขมาตรา ๓๐ โดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้มีการกำหนดให้สินค้าที่ผลิตเพื่อขาย โดยโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน และสินค้าที่สั่งหรือนำเข้าภายใน

ราชอาณาจักรเพื่อขายเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากโดยผลของกฎหมายตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง ส่วนสินค้าใดที่ไม่เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง คณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีอำนาจกำหนดให้สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากได้ตามมาตรา ๓๐ วรรคสาม แต่โดยที่มาตรา ๒๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มิได้มีการแก้ไขให้สอดคล้องกับการแก้ไขมาตรา ๓๐ ดังกล่าวข้างต้น การแปลความบทบัญญัติมาตรา ๓๐ ที่ระบุไว้ในมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ กฎหมายมิได้กำหนดข้อความว่าเป็นวรรคใด ประกอบกับคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐) ได้จำกัดขอบเขตความหมายของสินค้าที่ควบคุมฉลากอยู่เฉพาะสินค้าที่ควบคุมฉลากตามมาตรา ๓๐ วรรคสามแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ เท่านั้น ผลของการแปลความดังกล่าวทำให้มาตรา ๒๔ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ควบคุมได้เฉพาะสินค้าตามมาตรา ๓๐ วรรคสามแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ผลิตภายในครัวเรือนเพื่อจำหน่ายเท่านั้น ซึ่งไม่น่าจะสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

(๔) มาตรา ๒๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้ให้อำนาจคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาออกคำสั่งห้ามการโฆษณาได้โดยไม่ต้องมีการควบคุมฉลากสินค้านั้นก่อน ดังนั้น คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจึงมีอำนาจที่จะมอบอำนาจให้เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยาโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการอาหารใช้อำนาจออกคำสั่งเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามมาตรา ๒๔ วรรคสอง แทนคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาได้โดยไม่ต้องคำนึงว่าสินค้านั้นจะมีการควบคุมฉลาก หรือไม่ก็ตาม

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น สมควรได้มีการทบทวนความเห็นในประเด็นที่ได้มีการหารือไปแล้ว โดยคณะกรรมการกฤษฎีกาอีกครั้ง

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา พิจารณาแล้ว เห็นว่า ข้อหารือของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาดังกล่าวเป็นประเด็นปัญหาข้อกฎหมายที่สำคัญที่มีผลต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น เพื่อความรอบคอบในการพิจารณา จึงอาศัยอำนาจตามข้อ ๑๒ ของระเบียบคณะกรรมการกฤษฎีกา ว่าด้วยการประชุมของกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒ จัดให้มีการประชุมร่วมกันของกรรมการกฤษฎีกา คณะที่ ๑๐ และคณะที่ ๑๑ เพื่อพิจารณาวินิจฉัย

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐ และคณะที่ ๑๑) ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าว โดยมีผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และกรมประชาสัมพันธ์) ผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมสรรพสามิต) และผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข (สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา และกรมควบคุมโรค) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว เห็นว่า มีประเด็นปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องพิจารณาเพียงประเด็นเดียว คือ ประกาศสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา เรื่อง ให้เครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ และคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ที่ ๕๐๔/๒๕๕๙ เรื่อง ห้ามการโฆษณาเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ เป็นประกาศและคำสั่งที่มีผลใช้บังคับตามกฎหมาย หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐ และคณะที่ ๑๑) พิจารณาประเด็นปัญหาดังกล่าวแล้ว เห็นว่า มาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง^๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ บัญญัติว่า “ในกรณีที่กฎหมายว่าด้วยการใดได้บัญญัติเรื่องใดไว้โดยเฉพาะแล้วให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการนั้น และให้นำบทบัญญัติในหมวดนี้ไปใช้บังคับได้เท่าที่ไม่ซ้ำหรือขัดกับบทบัญญัติดังกล่าว ...” ซึ่งกรณีที่หารือมานี้ เครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์เป็น “อาหาร” ตามมาตรา ๔^๒ แห่งพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และพระราชบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติเรื่องการควบคุมฉลากตาม

---

^๑ มาตรา ๒๑ ในกรณีที่กฎหมายว่าด้วยการใดได้บัญญัติเรื่องใดไว้โดยเฉพาะแล้วให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการนั้น และให้นำบทบัญญัติในหมวดนี้ไปใช้บังคับได้เท่าที่ไม่ซ้ำหรือขัดกับบทบัญญัติดังกล่าว เว้นแต่

(๑) ในกรณีที่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ผู้บริโภคเป็นส่วนรวม หากปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายดังกล่าวยังมีได้มีการดำเนินการหรือดำเนินการยังไม่ครบขั้นตอนตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น และมีได้ออกคำสั่งเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามกฎหมายดังกล่าวภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งจากคณะกรรมการเฉพาะเรื่องหรือคณะกรรมการ ให้คณะกรรมการเฉพาะเรื่องหรือคณะกรรมการเสนอเรื่องให้นายกรัฐมนตรีพิจารณาออกคำสั่งตามความในหมวดนี้ได้

(๒) ในกรณีตาม (๑) ถ้ามีความจำเป็นเร่งด่วนอันมิอาจปล่อยให้เนิ่นช้าต่อไปได้ให้คณะกรรมการเฉพาะเรื่องหรือคณะกรรมการเสนอเรื่องให้นายกรัฐมนตรีพิจารณาออกคำสั่งตามความในหมวดนี้ได้โดยไม่ต้องมีหนังสือแจ้งหรือรอให้ครบกำหนดเก้าสิบวันตามเงื่อนไขใน (๑)

ฯลฯ

ฯลฯ

^๒ มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“อาหาร” หมายความว่า ของกินหรือเครื่องดื่มที่บริโภคได้แก่

(๑) วัตถุทุกชนิดที่คนกิน ต้ม อม หรือนำเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ หรือในรูปลักษณะใด ๆ แต่ไม่รวมถึงยา วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท หรือยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นแล้วแต่กรณี

(๒) วัตถุที่มุ่งหมายสำหรับใช้หรือใช้เป็นส่วนผสมในการผลิตอาหาร รวมถึงวัตถุเจือปนอาหาร สี และเครื่องปรุงแต่งกลิ่นรส

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๖ (๑๐)^๓ และการควบคุมการโฆษณาตามมาตรา ๔๐^๔ มาตรา ๔๑^๕ และมาตรา ๔๒^๖ ไว้โดยเฉพาะแล้ว กรณีจึงต้องบังคับตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และไม่อาจนำบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับการควบคุมฉลากและการควบคุมการโฆษณาตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ ไปใช้บังคับซ้ำหรือขัดกับพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้ ดังนั้นคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐ และคณะที่ ๑๑) จึงมีความเห็นสอดคล้องและยืนยันตามความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐) ที่ว่าประกาศสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา เรื่อง ให้เครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ และคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ที่ ๕๐๔/๒๕๕๙ เรื่อง ห้ามการโฆษณาเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ เป็นประกาศและคำสั่งที่ไม่มีผลใช้บังคับตามกฎหมาย

(ลงชื่อ) พรทิพย์ จਾਲะ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ธันวาคม ๒๕๕๙

^๓ มาตรา ๖ เพื่อประโยชน์แก่การควบคุมอาหาร ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ฯลฯ

ฯลฯ

(๑๐) กำหนดประเภทและชนิดอาหารที่ผลิตเพื่อจำหน่าย นำเข้าเพื่อจำหน่าย หรือที่จำหน่าย ซึ่งจะต้องมีฉลาก ข้อความในฉลาก เงื่อนไขและวิธีการแสดงฉลาก ตลอดจนหลักเกณฑ์และวิธีการโฆษณาในฉลาก

^๔ มาตรา ๔๐ ห้ามมิให้ผู้ใดโฆษณาคุณภาพ ประโยชน์ คุณภาพ หรือสรรพคุณของอาหารอันเป็นที่เท็จหรือเป็นการหลอกลวงให้เกิดความหลงเชื่อโดยไม่สมควร

^๕ มาตรา ๔๑ ผู้ใดประสงค์จะโฆษณาคุณภาพ ประโยชน์ คุณภาพหรือสรรพคุณของอาหารทางวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ ทางฉายภาพ ภาพยนตร์ หรือทางหนังสือพิมพ์ หรือสิ่งพิมพ์อื่น หรือด้วยวิธีอื่นใดเพื่อประโยชน์ในทางการค้า ต้องนำเสียง ภาพ ภาพยนตร์ หรือข้อความที่จะโฆษณาดังกล่าวนั้นให้ผู้อนุญาตตรวจสอบพิจารณา ก่อน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงจะโฆษณาได้

^๖ มาตรา ๔๒ เพื่อพิทักษ์ประโยชน์และความปลอดภัยของผู้บริโภคให้ผู้อนุญาตมีอำนาจสั่งเป็นหนังสืออย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้

(๑) ให้ผู้ผลิต ผู้นำเข้าหรือผู้จำหน่ายอาหาร หรือผู้ทำการโฆษณากระทำการโฆษณาอาหารที่เห็นว่าเป็นการโฆษณาโดยฝ่าฝืนมาตรา ๔๑

(๒) ให้ผู้ผลิต ผู้นำเข้าหรือผู้จำหน่ายอาหาร หรือผู้ทำการโฆษณาอาหาร กระทำการผลิต การนำเข้า การจำหน่าย หรือการโฆษณาอาหารที่คณะกรรมการเห็นว่าอาหารดังกล่าวไม่มีคุณภาพ หรือสรรพคุณตามที่โฆษณา